

N.S. mod Danmark (appl. 58359/08 EMD dom afsagt den 20. januar 2011, endelig den 20. april 2011) ([link](#))

Sagsfremstilling

Klageren, den srilankanske statsborger N.S., indrejste i Danmark i december 1997 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. Han var ved indrejsen i besiddelse af et gyldigt pas og visum. I sommeren 2006 blev klageren ved Retten i Tønder dømt for seksuelt misbrug af en pige under tolv år og udvist med indrejseforbud. Dommen blev samme år stadfæstet af Vestre Landsret. I juni 2007 søgte klageren om asyl i Danmark. Klageren henviste til støtte for sin asylansøgning indledningsvist til, at hans tre søskende havde været medlem af LTTE. Han havde ikke selv været medlem af nogen organisation i Sri Lanka. Under en samtale med Udlændingesservice forklarede klageren, at han havde assisteret LTTE på fuld tid i tre år. Derefter var han rejst tilbage til sin familie uden at informere LTTE herom. Klageren blev under samtalen foreholdt, at han tidligere under sin asylsag havde oplyst ikke at have tilknytning til LTTE. Klageren forklarede hertil, at hans tidligere forklaring var blevet oversat forkert. Han assisterede således LTTE fra 1990 til 1995, men havde aldrig været medlem af LTTE. Han havde været tilbageholdt ti til femten gange af de srilankanske myndigheder. Klageren havde ikke tidligere under sin asylsag forklaret om disse tilbageholdelser på grund af, at de fleste kun varede nogle timer. En af tilbageholdelserne, der fandt sted i 1991 i forbindelse med en massetilbageholdelse, varede dog seks måneder. Han blev løsladt i forbindelse med en fredsftale. Under tilbageholdelsen blev klageren udspurgt om, hvorvidt han arbejdede for LTTE. Klageren nægtede dette, på trods af at det var i den periode, hvor han assisterede LTTE. Klageren havde tidligere forklaret, at han ikke var eftersøgt eller forfulgt i Sri Lanka, hvilket han nu mente måtte bero på en misforståelse. I december 2007 fik klageren afslag på asyl i Udlændingesservice. Under Flygtningenævnets behandling af sagen i maj 2008 forklarede klageren, at LTTE havde henvendt sig til ham mange gange fra 1985 til 1997 og bedt ham arbejde for dem, hvilket han gjorde. Han forklarede videre, at han ikke havde været medlem af LTTE, at han arbejdede for LTTE sidste gang i januar 1997, og at han forlod Sri Lanka i december 1997. Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2008 Udlændingesservices afgørelse. I november 2008 indbragte klageren sin sag for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Domstolen anvendte regel 39 i Domstolens procesreglement. I marts 2009 meddelte Flygtningenævnet klageren afslag på genoptagelse af hans asylsag. I juni 2009 besluttede Flygtningenævnet generelt at udsætte behandlingen af asylsager vedrørende tamiler fra det nordlige Sri Lanka, herunder klagerens sag. Den 16. december 2009 besluttede Flygtningenævnet at genoptage behandlingen af asylsager vedrørende etniske tamiler fra det nordlige Sri Lanka på baggrund af det seneste baggrundsmateriale vedrørende Sri Lanka. Nævnet meddelte i marts 2010 klageren afslag på genoptagelse af hans asylsag.

Påstanden

Klageren gjorde overfor Domstolen gældende, at en udsendelse af ham til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Klageren gjorde til støtte for påstanden gældende, at udsendelse til Sri Lanka af etniske tamiler fra Jaffna halvøen generelt ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Ydermere gjorde klageren gældende, at han - grundet sine mange års assistance til LTTE og de srilankanske myndigheders mange tilbageholdelser af ham - ved en tilbagevendende ville være særligt udsat for myndighedernes behandling i strid med artikel 3. Endelig gjorde klageren gældende, at han ved en tilbagevendende vil være af interesse for myndighederne som følge af hans families medlemskab af LTTE.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger

Domstolen fandt ikke, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen henviste til, at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en klagers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen henviste til, at den dog kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området (præmis 74). Ved vurderingen af risikoen for etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, henviste Domstolen til afgørelsen i sagen *NA. v. the United Kingdom* (appl. 25904/07). Domstolen henviste til, at der siden maj 2009, hvor kampene mellem LTTE og myndighederne stoppede, var sket en forbedring af visse forhold i landet, men at der ingen beviser var for, at der var sket en forbedring af menneskerettighedssituationen for tamiler, der er mistænkt for eller for nylig har haft forbindelse til LTTE (præmis 81). Domstolen fastholdt sin konklusion i *NA. v. the United Kingdom*, hvorefter der ikke er en generel risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. En klager skal således kunne bevise, at der er alvorlige grunde til at tro, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være af tilstrækkelig interesse for de srilankanske myndigheder til at berettige en tilbageholdelse og afhøring af pågældende. Vurderingen af, om der er en reel risiko for en asylansøger, skal således fortsat foretages i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer som fastsat i *NA. v. the United Kingdom*, der kan øge risikoen for mishandling, herunder, men ikke begrænset til følgende: registrering som medlem af – eller mistænkt for at være medlem af LTTE, registrering som kriminel og/eller en udestående arrestordre, stukket af efter løsladelse mod kaution og/eller flygtet fra tilbageholdelse, underskrevet en tilståelse eller lignende, blevet anmodet af sikkerhedsstyrkerne om at være stikker, tilstedeværelsen af ar, returnere fra London eller andet centrum for pengeindsamling til LTTE, illegal udrejse fra Sri Lanka, manglende id-kort eller anden dokumentation, asylansøgning i udlandet samt familiemedlemmer i LTTE. Domstolen gentog, at faktorerne måske ikke enkeltvis vil være nok til at statuere en reel risiko, men at faktorerne skal vurderes kumulativt og skal ses i lyset af eventuelle indskærpede sikkerhedsforanstaltninger som følge af en forværring af den generelle situation i Sri Lanka (præmis 82-83). Vedrørende klagerens frygt for LTTE's forfølgelse gentog Domstolen, at kampene mellem LTTE og det srilankanske militær stoppede den 19. maj 2009. Domstolen bemærkede ydermere, at klageren ifølge sin egen forklaring ikke havde været medlem af LTTE, men kun havde assisteret dem, og at han gjorde dette sidste gang i januar 1997. Han havde ikke efterfølgende problemer med LTTE, og han udrejste i december 1997 (præmis 85). Ved vurderingen af risikoen for forfølgelse af klageren fra de srilankanske myndigheder bemærkede Domstolen, at klageren er etnisk tamil med tamilske ansigtstræk, at han er fra Jaffna i det nordlige Sri Lanka, at han er omkring 43 år gammel, at han forlod Sri Lanka legalt for at blive forenet med sin ægtefælle i Danmark og indrejste i Danmark med gyldigt pas og visum, at han først søgte om asyl i juni 2007 - ti år efter at han indrejste i Danmark, samt at han har afgivet divergerende forklaringer omkring sit asylmotiv, især vedrørende sin tilknytning til LTTE (præmis 86-91). Domstolen bemærkede, at klageren, desuagtet sine divergerende forklaringer, havde fastholdt, at han aldrig har været medlem af LTTE. Domstolen bemærkede ydermere, og i overensstemmelse med Flygtningenævnets seneste afgørelse fra marts 2010, at uanset at der ses bort fra klagerens divergerende forklaringer, har klageren gentaget, at han var fængslet sidste gang af de srilankanske myndigheder i 1991, dvs. fem eller seks år før sin udrejse, at der var tale om en massetilbageholdelse, at han blev løsladt i forbindelse med en

fredsaftale, at han blev løsladt uden betingelser og uden at blive sigtet eller dømt. Hertil kommer, at uanset at der blev taget et billede af klageren i forbindelse med tilbageholdelsen i 1991, blev han ikke fra 1991 og indtil sin udrejse i december 1997 tilbageholdt eller afhørt, ligesom han ikke fik taget fingeraftryk, billede eller på anden måde var i myndighedernes søgelys i denne periode. Ydermere udrejste han legalt af Sri Lanka i 1997 for at blive familiesammenført med sin ægtefælle med et pas udstedt af de srilankanske myndigheder (præmis 92). Domstolen fandt således, at den foreliggende sag var klart forskellig fra sagen NA. v. the United Kingdom (præmis 93). Vedrørende klagerens families tilknytning til LTTE bemærkede domstolen, at der var få detaljer herom, ligesom der ingen indikation var for, at klagerens søskendes og ægtefælles påståede tidligere tilknytning til LTTE var kommet til de srilankanske myndigheders kendskab, hvorfor domstolen fandt, at dette forhold havde ringe betydning i den konkrete sag (præmis 94). Domstolen fandt videre, at der ikke var nogen grund til at tro, at de srilankanske myndigheder måtte være informeret om, at klageren havde søgt asyl i udlandet, samt at han ikke ville blive udsendt fra et sted, der regnes for at være et pengeindsamlingssted for LTTE. Domstolen fandt således efter en vurdering af den aktuelle generelle situation i Sri Lanka sammenholdt med de kumulative risikofaktorer, at der ikke var nogen væsentlige grunde til at tro, at de srilankanske myndigheder skulle være interesseret i klageren ved en tilbagevenden, og Domstolen fandt således ikke, at en udsendelse ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3 (præmis 96-97).